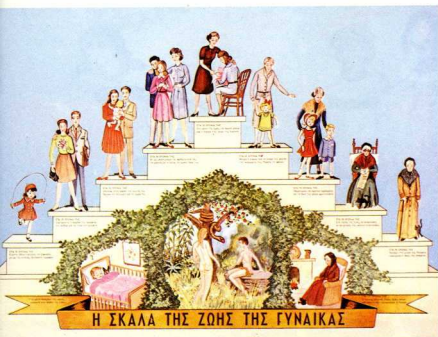

Κόρη - Γυναίκα - Μητέρα

.... Γεννιέσαι σαν ένα όμορφο, πολύχρωμο αγριολούλουδο, που η φύση σουδωσε όλη της την προσοχή, φροντίδα και αγνότητα, με μια δυνατό φωνή να δηλώνεις την παρουσία σου. Με το κλάμα σου γαληνεύεις αυτήν που πριν λίγες στιγμές σε είχε μέσα της σαν «όργανο» της και τη γαίνει μαζί της όπου ήθελε. Με τον ομαλό λωρό που σου κόθουν, εσύ αποχωρίζεσαι κι αρχίζεις να λειτουργείς αυτόνομη, αλλά αυτό δεν είναι συνειδητό σ' αυτήν που σ' έφερε στον κόσμο. Σε θεωρεί δικό της εξάρτημα, παιχνίδι της, μπιμπλό της.

Εσύ δεν καταλαβαίνεις – και πώς άλλωστε –, και δέχεσαι, από την ανάγκη της επιβίωσης σου, να πειθαρχήσεις και να υπακούσεις στον ρόλο που με πολλή τέχνη σε δίνουν να παίζεις. Το χάδι, το γέλιο, την στοργή, την τροφή, την επικοινωνία, τα ανταλλάσσεις μόνον κι εφόσον υπακούεις και πειθαρχείς στα μηνύματα που σου δίνει.

Έτσι αρχίζεις να μπαίνεις στον κύκλο για την επιβίωση. Θα έχεις το χάδι, το γέλιο, το παιχνίδι, εφόσον σταματήσεις να θρέμονται, θα έχεις το γλυκό λόγο, μόνο και εφόσον θα συμπεριφέρεσαι καθώς πρέπει, θα έχεις την αναγνώριση και την αποδοχή της μαμάς, μόνο και εφ' όσον δεν την ντροπιάσεις, θα έχεις... θα έχεις... δεν προλαβαίνεις να ανταποκριθείς στις τόσες απαιτήσεις που έχουν οι άλλοι μαζί σου. Αναρωτιέσαι: *μα καλά εγώ τι είμαι; γιατί υπάρχω; για να ανταλλάσσομαι συνήθεια;*

Σιγά-σιγά μεγαλώνεις, ο χρόνος για σένα μετράει πολύ αργά, γιατί με τα

τόσα που πρέπει να κάνεις, σου φαίνεται ότι ο χρόνος δεν κυλάει, κι μέρες δεν περπατούν. Κι αρχίζεις γύρω στα έξι με οκτώ σου χρόνια να μασκαρεύεσαι, να φοράς τακούνια και να κρατάς τσάντες, νομιζοντας ότι αλλάζοντας την εξωτερική σου εμφάνιση πλησιάζεις προς την αυτονομία σου, την ανεξαρτησία σου, την ελευθερία σου, την πραγματική σου οντότητα. Οι μεγάλοι χαμογελούν και μια σπιθα λάμπει στα μάτια τους — έχει γούστο από τώρα να αρχίζει τα καμώματα; Εδώ η κόρη μας πρέπει να καταλάβει ότι γεννήθηκε και υπάρχει όχι για την ίδια και τη ζωή, αλλά για μας.

Κι αρχίζουν να σου ζητάνε να βοηθήσεις στις δουλιές του σπιτιού, αν θέλεις να γίνεις νοικοκυρά, να πηγαίνεις καλά στα μαθήματά σου για να έχεις μεθάριο την κοινωνική αναγνώριση, να χαιρετάς και να γελάς χαριτωμένα αν θέλεις να έχεις θηλυκότητα να... να... Και εσύ υπακούεις, σκύβεις το κεφάλι σου, πειθαρχείς.

Κάτι πιας να κάνεις στην εφηβεία σου, να σηκώσεις το ανδστήμά σου, να επαναστατήσεις στη μέχρι τώρα κατάσταση, αλλά παγώνεις βλέποντας πόσο αδύνατη είσαι. Οι γύρω σου το ξέρουν, το καταλαβαίνουν και σε κυτοπών ακόμα πιο πολύ εκεί που εσύ πονάς. Έτσι αυτή τη δύναμη, την όρεξη, την ενέργεια και τα όνειρα που έχεις για σένα αρχίζουν να τα κλαδεύεις να τα κουτσουρεύεις, να τα πετάς. Τι να κάνει ένα αγριολούλουδο μέσα σε τόσα ακάθια; Μικρό όμορφο αγριολούλουδο κοντεύεις να χάσεις.

Νάσαι τώρα ενήλικη όπως ορίζουν οι

νόμοι, λυγερή και καθώς πρέπει κατά την κοινή γνώμη και ανιδή κατά τον εαυτό σου. Βγες πρόβατο στους λύκους της ζωής. Ξεκινάς συνεσταμένη, ευγενική, χαμογελαστή για να εισπράξεις τις πράξεις σου απογοητεύσεις, αποτυχίες και κλάματα... Έχεις άγνοια του εαυτού σου, των πραγματικών δυνατοτήτων σου. Δεν έχεις επίγνωση του τι είσαι και του τι μπορείς, του τι θέλεις και τι δεν θέλεις, του τι ξέρεις και του τι δεν ξέρεις. Και πως άλλωστε φτωχή μου να εκφράσεις τον εαυτό σου αφού μέχρι τώρα δεν υπήρχες για σένα αλλά για τους άλλους:

Πίσω από τα πολύχρωμα ρούχα σου και τα έξαλλα γυαλιά σου κρύβεις το υπερδεδεμένο πρόσωπό σου. Άλλα δείχνεις, άλλα είσαι. Άλλα λες, άλλα κάνεις. Άλλα πιστεύεις, άλλα θιώνεις. Εξαπατάσαι αλλά δε θέλεις να το βλέπεις, το κρύβεις από τον εαυτό σου, όσο και από τους άλλους. Λειτουργείς έξω από σένα και τις δυνατότητές σου. Ζητάς και ελπίζεις πράγματα μη εφικτά και επιδιώκεις ακαθάρσια περισσότερα. Σαν γυναίκα λειτουργείς δύσκολα, πότε παίζοντας το ρόλο του παιδιού που δεν σ' άφησαν να ζήσεις στην ηλικία σου, γιατί είχαν απαιτήσεις να φέρεσαι σαν ολοκληρωμένη προσωπικότητα, πότε σαν άβουλο αντικείμενο προς τον εαυτό σου, φοβισμένη να παρουσιάσεις την πραγματική σου ταυτότητα, τον γνήσιο και στόφιο εαυτό σου, γιατί έχεις του κόσμου τις φοβίες και καθωστρεπισμούς, πότε γερασμένη και απογοητευμένη, μπουχτισμένη και αδιασπαστή, απομονωμένη και κρυφή και σχεδόν ποτέ ενήλικη και συνειδητά στην ηλικία σου.

Και αφού καταφέρεις να ξεγελαστείς ότι «αυτή είναι η ζωή» έρχεσαι να πάρεις τον ρόλο που στα πρώτα σου βήματα σε είχε καθορίσει. Καλύτερες οριζόμενα πράγματα και ανακυκλώνεις αυτά που δεν σ' αρέσαν. Προσπερνάς τις δυσκολίες και η ζωή συνεχίζεται.....

Ακούστε άνθρωποι κάποια στιγμή την πραγματική φωνή της ζωής. Σεβαστείτε την κι αφήστε την να ζήσει τον κύκλο κάθε ηλικίας. Πολιτεία - Κοινωνία - Γονείς, αγαπήστε τη και δεχθείτε το παιδί έγχρωμο από αυτά που εσείς θέλατε ή νομίζετε πως είναι καλύτερα για κείνο.

Γεννιάστε ελεύθεροι, πειθαίνουμε σκληρά τον ίδιο μας τον εαυτό. Άνδρες - γυναίκες, είμαστε άνθρωποι.

Προσωπικές σημειώσεις: Δέπη Γιαννακοπούλου 1986